

„În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin. Iubiți credincioși și credincioase, mulțumim Bunului Dumnezeu Care ne-a ajutat să ajungem astăzi la Sfânta Biserică. Îi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru toate binecuvântările și pentru toate darurile cu care din belșug ne înconjoară. Suntem binecuvântați de Dumnezeu cu multe daruri. Suntem dăruți, suntem Fii ai Împărăției, și pentru aceasta Dumnezeu din grijă pentru copiii săi, adică noi toți, ne miluiește cu multe daruri. Se poate însă întâmpla ca uneori, noi, copiii chemați să fim fii ai Împărăției, să uităm de aceste daruri. Să le nesocotim. Să le ignorăm. Și atunci ele scad din noi. Se risipesc. Înțelepciunea poporului are un cuvânt frumos care zice că 'Nemulțumitului i se ia darul'. Și așa este. În momentul în care noi uităm de daruri, există pericolul să le pierdem. Să devenim săraci și lipsiți, uitând de darurile dăruitorului nostru. Ei bine, pentru aceasta, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, Mântuitorul lumii, ca să ne aducă aminte de darurile lui Dumnezeu, să ne aducă aminte că suntem fii ai Împărăției Cerurilor, suntem chemați să trăim bucuria Împărăției și să creștem în noi, prin recunoștință, darurile cu care Dumnezeu ne miluiește.

Mântuitorul a vorbit celor care doreau să-L asculte, prin pilde, pilda fiind o scurtă istorioară, care are în extrasul ei o învățătură, un sens, o descoperire. Și pentru ca să fie înțeles de către cei care-L ascultau, Mântuitorul folosește acest mijloc de învățătură numit pildă, și avem în cartea Noului Testament multe pilde, istorisite de Mântuitorul Iisus Hristos.

Ele se adresează, uneori, categoriilor sociale care dezvoltau o anumită profesie. Mântuitorul vorbește pescarilor prin Pilda Năvodului, care prinde mulți pești, vorbește păstorilor prin Pilda Păstorului cel Bun, vorbește gospodinelor prin Pilda Femeii care deretică și găsește banul cel pierdut, vorbește tinerelor prin Pilda Fecioarelor Înțelepte, vorbește și agricultorilor sau celor care munciau pământul, prin această Pildă a Semănătorului. Caută să explice Taina Împărăției lui Dumnezeu lămpede pentru cei care doreau să intre pe Porțile Împărăției. Poate astăzi dacă ar fi venit am avea și Pilda IT-istului și Pilda celui care joacă jocuri pe internet și Pilda celui care stă mult pe facebook, și am putea să vorbim de Pilda sau de Povața celui care face diverse proiecte sau programe. Mântuitorul are un Cuvânt de lumină, și de duhovnicie pentru noi toți. Și pentru munca ta și pentru serviciul tău există o povață care dă sens și rost muncii tale, ca să fii înapoi Fiu al Împărăției lui Dumnezeu. Am putea să spunem că și pilda de astăzi, Pilda Semănătorului, ne cuprinde pe noi pe toți, deși nu toți suntem agricultori, dar ea fiind explicată atât de limpede, ne arată nouă ce este important sau ce are prioritate pentru noi toți. Ce este cel mai important lucru în viața noastră, ce are prioritate maximă. Spune Mântuitorul Iisus Hristos că un semănător a început să semene țarina, și multe din semințe au căzut pe drum, un drum bătătorit, au venit păsările cerului și au luat semințele căzute, altele au căzut pe piatră, au crescut puțin din puținul pământ adunat în crăpăturile pietrei, dar n-au rezistat, altele au căzut printre spini și au fost înăbușite de spini și câteva au căzut pe pământul cel bun, aducând rod însutit sau înmiit. Și pentru că Sfinții Apostoli Îl întrebă ce este pilda, Mântuitorul o și explică limpede și clar, pentru noi, cei adunați astăzi la Sfânta și dumnezeiasca slujbă.

Ne spune Mântuitorul că Semănătorul este Dumnezeu, iar cuvintele sale sunt semințele, semințe de lumină care aduc rod pentru Împărăție, o altă Împărăție, o Împărăție a Cerurilor. Ei bine, aceste cuvinte de la Dumnezeu rostite de Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos, și păstrate cu multă grijă în Sfintele Evanghelii și-n tâlcuirile Sfinților Părinți și-n Vietile lor, cad, ne spune Mântuitorul, pe un pământ bătătorit, un drum. Un drum al călătorilor, un drum al celor care nu au timp niciodată, sunt atât de grăbiți încât fug chiar de ei înșiși, aleargă dintr-o parte într-alta, și-au bătătorit atât de mult pământul inimii cu pașii lor grăbiți și nesiguri și dezorientați, încât auzind Cuvântul lui Dumnezeu de la cineva, dintr-o parte sau alta, sămânța

de lumină a acestui Cuvânt al Împărăției nu poate să încolțească sau să se prindă. Pentru că nu este timp de acel Cuvânt al lui Dumnezeu. Categoria oamenilor grăbiți este din ce în ce mai mare, poate de aceea cuvântul Sfintei Evanghelii și al Bisericii și al Sfinților Părinți ne îndeamnă să ne facem timp, să ne facem timp, iar în momentul când noi ne facem timp înseamnă că noi dorim să celebrăm sau să trăim sărbătoarea. Graba peste măsură, agitația peste măsură lasă loc păsărilor cerului care sunt diavolii, spune Mântuitorul, să culeagă acele semințe și să umple inima omului. Omul acela grăbit și agitat peste măsură nu poate decât să devină un întuneric, să se îmbolnăvească, și în boala lui și în nebunia lui să nu guste din darul vieții și să nu cunoască semințele Împărăției lui Dumnezeu. O mare parte din politicile de astăzi sunt drumurile bătătorite: nu am timp, nu am timp. Dar Biserica prin glasul Sfintei Evanghelii ne spune să ne facem timp, să deștelenim drumul, să ne oprim din iureșul, din caruselul în care, uneori, pășim și să vedem splendoarea și măreția Creației lui Dumnezeu, să ne facem timp. Și când ne facem timp, timpul pe care noi ni-l facem, numit sărbătoare, devine veșnicie, gustăm din veșnicie când ne rugăm unii pentru alții. Gustăm din veșnicie când aprindem o lumânare, gustăm din veșnicie când ne facem timp.

O altă stare, spune Sfânta Scriptură, prin glasul Sfintei Evanghelii de astăzi este starea omului ale cărui semințe ale lui Dumnezeu cad pe piatră. Și spune Mântuitorul că ele se prind, dar nu rezistă. Piatra interioară a sufletului reprezintă inima de piatră, omul fără emoții, omul care se transformă într-un robot, omul care simplul scop plăcerea de sine, fiind nepăsător la durerile celorlalți, la suferințele celorlalți. Primește Cuvântul lui Dumnezeu socotind că-i va împodobi inima de piatră, poate o floare, poate un parfum. Dar nelucrând la inima de piatră, Cuvântul Împărăției cade și se ofilește. Ne spune Sfânta Evanghelie că aceste semințe cad printre spini și spini înăbușă sămânța și ei sunt explicați, acești spini, ca fiind grijile sau îngrijorările pentru lucrurile din afara pământului inimii. Mântuitorul face referință la un univers interior, despre care vorbește în Sfânta Evanghelie, și o lume exterioară spre care noi privim, uneori și ne epuizăm, ne îngrijorăm, uitând de spațiul universului nostru interior.

Confundăm viața doar cu ceea ce noi vedem, pipăim, mirosim și socotim că acesta este rostul și sensul vieții, uitând de mesajul Sfintei Evanghelii care vorbește despre un univers mult mai frumos, numit pământul inimii, adică starea noastră interioară, de la care pleacă apoi, încolțind și înflorind sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. Ei bine, oamenii care privesc în exterior uitând de puterea și de lumina sămânței Cuvântului lui Dumnezeu și a pământului inimii sunt oamenii care devin fricoși, oamenii temători, oamenii care nu mai au somn și nu mai au pace, nu mai au liniște, aleargă dintr-o parte în alta socotind că un somnifer, un tranchilizant, orice, le va da pacea, le va da liniștea. Oamenii care și-au lăsat pământul inimii să fie plin de spini, și-n afara, și-n jurul lor, spini aceștia au crescut peste tot. De aceea, ne spune Sfânta Evanghelie, că cei care nu privesc cu atenție la pământul inimii, și îngrijorați fiind de lucrurile vremelnice și stricăcioase, nu au cum să țină în ei Cuvântul Împărăției lui Dumnezeu. Am putea să facem un exercițiu de imaginație acum, stând împreună și privind dealurile acestea frumoase care se văd în zare, să descoperim cu ochii minții, în secolele trecute, cetăți semețe, care acum sunt acoperite de păduri, de vegetație. Nu departe de noi, pe dealul Pughina, mai încolo, la Petrodava, cetăți peste cetăți, sau să mergem la pas, să ne facem timp, în liniște, să mergem pe ulițele satului și să vedem case bătrânești, obosite, chiar prăbușite de ani și de vreme, cu geamuri sparte, cu țigla căzută sau cu căpriorii ruși, care odinioară au adăpostit, precum cetățile acoperite, oameni care și ei poate au avut spini și care au socotit că viața aceasta este absolutul sens și rost al nostru. Doar în momentul în care noi realizăm vremelnicia noastră, în momentul acela putem să lucrăm pământul inimii. Dar dacă noi socotim că o limbă de clopot va bătea pentru cel de lângă noi și pentru mine niciodată,

dacă socotim că scopul nostru este să ne împlinim doar spre cele ale spinilor, atunci noi vom pierde sămânța Cuvântului celui viu al lui Dumnezeu, sămânța Împărăției Cerurilor.

Grijile acestea sunt bolile noastre, grijile acestea ni se dau la pachet, promoțional. Ni se vând și pentru aceasta uneori ne vindem ieftin. Grijile acestea sunt rănilor noastre. Grijile acestea vor fi, mai târziu, osânda noastră. O ultimă stare a sufletului, ne spune Sfânta Evanghelie, este pământul cel bun, iar pământul cel bun este lucrat. Este pregătit pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce înseamnă să lucrezi pământul inimii ca el să primească acest Cuvânt? Înseamnă să fim atenți, să fim atenți cu o atenție deosebită, ca să primim Cuvântul. Atenți la starea noastră. Uneori, din... poate, alte lucruri sau alte ispite, atenția noastră este scoasă dinspre interior înspre exterior și atunci n-are cum să mai încolțească Cuvântul lui Dumnezeu. A fi atenți la Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a fi doar cu gândul la acest Cuvânt. El să devină mai apoi, rod al faptelor noastre și rod al acțiunilor noastre, rod al vieții noastre și apoi înflorire sau binecuvântare a noastră.

Noi am ajuns aici, la Sfânta Biserică astăzi, pentru că cineva, diferit, în funcție de povestea vieții noastre, o mamă, un bunic, un unchi, un prieten, care a avut grijă de pământul inimii, a devenit pentru noi un model și-n felul lui, poate dintr-o lectură a vieții lui, ne-a adus astăzi împreună, dorind și noi să fim atenți la pământul inimii noastre. Să nu ratăm scopul și sensul vieții noastre, acela de a primi acest Cuvânt viu și lucrător și de a înflori prin tot ceea ce facem și suntem.

Iubiți credincioși și credincioase, această pildă explicată a Mântuitorului Iisus Hristos vorbește despre pământul inimii mele și pământul inimii tale și va vorbi explicit până atunci când Hristos Domnul va veni să judece lumea, însă Biserica spune că pământul acesta interior, despre care vorbește Pilda de astăzi din Sfânta Evanghelie, el se poate schimba în fiecare secundă. Fiecare clipă îți poate modifica structura pământului inimii. Deci noi să nu luăm această pildă într-un sens pasiv sau temporal: dacă eu acum l-am primit și gata, de acum eu așa sunt și va înflori. Nu este așa. Putem acum să fim atenți la acest cuvânt și să facem o hotărâre și un legământ de a fi mai atenți cu tot ceea ce facem și spunem, și când ieșim pe poartă, să devenim pământ al trecătorilor sau pământ al spinilor. Când ajungem acasă sau la servicii să fim un pământ al pietrei, pentru că fiecare clipă capătă nuanță, culoare și formă și are identitatea ei spre Înviere sau spre osândă. Și de aceea este important să fim atenți la atitudinea noastră care, de fapt, dezvoltă sau arată, oglindește pământul inimii noastre.

În această perioadă de încercare de pandemie, tot la fel, suntem puși la încercare, la o încercare duhovnicească de a nu ne umple pământul de spini, de pietre și de a ne lucra pământul inimii noastre, ca să vină sămânța Cuvântului lui Dumnezeu.

Ne apropiem de sărbătoarea Preasfintei Cuvioase Maicii noastre Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, care este Sfânta Vineri, Sfânta noastră. Și ea, ca și noi, a ascultat Cuvântul Sfintei Evanghelii și l-a împlinit, fiind atentă la pământul inimii. Și auzind Cuvântul Sfintei Scripturi, ne spune Viața Sfintei, la biserică, care prin gura părintelui slujitor a zis: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze», ea a făcut legământul urmării lui Hristos, căutând ca pământul inimii ei să fie pregătit în fiecare clipă, ca să înflorească și să rodească cuvântul cel viu al lui Dumnezeu. De aceea, Sfânta este ocrotitoarea noastră, pentru că este modelul nostru, iar Sfânta Cuvioasă Maica Parascheva

devine modelul nostru când noi cinștim acatistul ei, citim viața ei și dorim să mergem și noi pe urmele ei, care a păstrat pământul inimii lucrat cu lacrimile pocăinței și cu gândul la Mirele Hristos.

Rugăm, dar, ca milostivul Dumnezeu, în această perioadă de încercare, să ne ajute să fim mai atenți la gândurile noastre, să fim atenți la stările noastre, să nu pierdem pacea inimii, care este, de fapt, oglindirea pământului lucrat al sufletului nostru. Să știți că opusul fricii, care acum bântuie pe la fiecare colțișor al casei, sau al lucrului, sau unde mergem, și caută să se transmită din gură în gură sau prin diverse forme, opusul fricii nu este curajul, ci opusul fricii este pacea. Curajul nu este altceva decât floarea sau parfumul iubirii. Și omul care iubește are curaj să mărturisească iubirea lui, dar având pământul lucrat pe solul păcii, care este dar al Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Și de aceea, este bine să lucrăm pământul inimii noastre cu pace, cu iubire față de Mântuitorul Iisus Hristos și să mărturisim semințele semănătorului prin faptele noastre și celorlalți.

Rugăm, dar, ca Milostivul Dumnezeu să ne ajute, dacă noi n-am putea, nu putem și nu se poate să ajungem la, să ne închinăm la sfintele moaște ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva, atunci să o chemăm la noi acasă, să aprindem o candeluță, să plecăm genunchii și ea va veni în vizită la noi, când noi o chemăm. Așa cum Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului și toți Sfinții vin când îi chemăm, și ea vine și ne ocrotește cu bucuria aceasta duhovnicească a pământului lucrat și ne arată pașii către Împărăția lui Dumnezeu. Bunul Dumnezeu să ne binecuvinteze cu pământul inimii lucrat continuu, cu atenția sporită față de gândurile noastre, față de spaimile noastre, față de graba noastră peste măsură și în această atenție, lucrare a inimii lui Hristos, vom putea și noi să creștem duhovnicește, privind la sfinții și la înaintașii noștri, Amin! Să zicem toți din tot sufletul nostru și din tot cugetul nostru să zicem...”